

Jocs Florals i Literaris Escolars

PROSA – Secundària (ESO-ESPO)

Curs:	4t d'ESO
Pseudònim:	Manelic
Títol:	El botó de l'americana

El botó de l'americana

Obro els ulls, surto del llit, em preparo una tassa de cafè negre, avui no tinc ganes de res. I si li poso una mica de granadina? Vinga va, la vida són dos dies. Vaig al lavabo, em mullo la cara, em raspallo les dents i em pentino. Merda, encara m'he de vestir i, per tant, m'hauré de tornar a pentinar. És igual, no faig tard. Em vesteixo, em torno a pentinar. Ja està, ara només falta el millor moment del dia. Surto al carrer acompanyat del meu fidel paquet de Marlboro Crafted i el meu Clipper blanc. Aquest ja fa temps que el tinc, espero gastar-lo del tot abans de perdre'l. Encenc la cigarreta més bonica que he pogut trobar al paquet. Un minut i mig després només em queden cendres a la roba i un filtre groc entre els dits. Pujo al Nissan, que està inundat d'olor de pineda gràcies a l'ambientador. Em fa sentir segur.

Arribo al polígon. Espero que avui no m'atabalin i em deixin en pau. Afortunadament, arribo a la meva oficina i tinc la sort de trobar una acumulació d'aproximadament cinquanta documents apilats com una torre de Jenga dues jugades abans d'acabar la partida. I si faig veure que no m'han arribat? Així potser m'estalvio de revisar-los. Provaré sort. Amago la cinquantena de folis en un dels calaixos del meu escriptori. I mira, queda l'espai just entre la torre de paper i el paladar del calaix per posar-hi la meva petaca. Però espera, això s'ha de celebrar. Prenc dos glops de Tomatin, que em transporten momentàniament a una bodega de whisky irlandès. Tanco el calaix i ara només em queden set hores lliures i gens de feina. Anem a fer un parell de trucades, a veure quines noves porten els nanos. "Ei, Jeroni, maco, què em dius, com va tot?" "No fotis! De quants mesos està?" "Espero que aguanteu bé, això de tenir mainada és un embolic." "Au vinga, felicitats, et deixo ja, que tinc molta feina." "Cuida't!"

Acabo la trucada i em dispenso a fer-ne una altra quan sento tres cops secs a la porta. No espero ningú. És la Lúdia, la cap de recursos humans, amb cara de pomes agres i un full a la mà. Merda, potser no va colar allò de treure-li la bateria al meu ordinador per fer veure que no funcionava. Però no, no és això. "Han trucat de direcció, volen parlar amb tu. Ara." Em poso dret i noto que el whisky puja. Respiro fondo i surto amb el millor posat que em permet el meu cos.

Segueixo a la Lúdia per tota la nau. En Toni i en Mark m'intenten dir alguna cosa. Normalment m'hi quedaria a petar la xerrada per evitar treballar, però avui no podrà ser. Continuo caminant i faig com que no els sento. Després d'uns trenta segons llarguíssims caminant rere la Lúdia, em planto davant de la porta del despatx de direcció.

Dono un cop tímid a la porta. Si em fan fora, els mato! No hi ha dret. La porta no s'obre. Dono un altre cop a la porta, ara menys subtil. En Miquel obre la porta. Aquest home és gegant, mirar-lo als ulls no pot ser bo pel coll. Però ara no tinc més opció que fer-ho.

"Passi si us plau." Intento parlar, però no surt cap paraula de la meva boca. "Crec que ja saps per què ets aquí." De fet, no ho sé. No soc capaç d'endevinar quina de les parides que he fet durant els últims tres mesos és la que m'ha portat aquí. Assenteixo amb el cap. Tinc ganes de fumar.

Jocs Florals i Literaris Escolars

PROSA – Secundària (ESO-ESPO)

“A l’última reunió de la directiva vàrem comentar que el teu comportament havia canviat molt durant els últims mesos, com si fossis una altra persona...”

No puc parar atenció al que diu en Miquel. Els meus ulls queden fixats en el tercer botó de la seva americana. No entenc per què només em diuen a mi que he de venir al despatx, si la Marta també beu amb mi a les hores de descans, i en Toni m’ajuda a no treballar. No ho entenc, de veritat...

“Hem decidit fer-te fora”. Com? “Ves a recollir les coses de la teva oficina. Aquí tens una capsa preparada”.

És una capsa de cartó d’aquelles marronoses, amb una pestanya trencada. No em surt cap paraula. Tinc la boca més seca que el desert dels Monegros. Agafo la capsa amb les dues mans, noto com em tremolen els dits. Surto del despatx sense mirar enrere, amb la sensació que tot s’ha esborrat de cop.

En Toni i en Mark em veuen passar. Aquesta vegada no diuen res. En Toni fa un petit gest amb el cap, una mena d’adeu silencios. No estic segur si volia dir “ho sento” o “te l’has buscat”. Tant li fa.

A la meua oficina, tot sembla exactament igual. La cadira girada lleugerament cap a l’esquerra, els papers ocults al calaix com si esperessin que tot hagués estat un malson. Començo a omplir la capsa: la foto amb la Laia, la petaca que encara conserva l’olor d’Irlanda, el Clipper blanc, el paquet de Marlboro Crafted —queden tres cigarretes—, una llibreta vella amb gargots i frases sense sentit, i la figureta d’un gat de ceràmica que em va regalar la Júlia abans de marxar a Londres. No sé per què la vaig portar aquí.

Tanco la capsa. Dono una última ullada al lloc on he passat tants matins intentant entendre per què em costava tant formar-ne part. Surto de l’oficina, passo per davant de recepció, i en Lluís, el vigilant, em diu un tímid “sort” sense mirar-me als ulls. M’ha vist arribar moltes vegades, sovint massa tard.

Quan arribo al Nissan, deixo la capsa al seient del copilot i encenc un altre Marlboro. Aquest té gust de final. De cosa acabada. Però també, d’alguna manera, de començament.

Potser avui sí que li he posat granadina al cafè. I potser demà no em llevaré a la mateixa hora. Potser, fins i tot, em passaré a les bossetes de nicotina.

Però avui, encara no. Avui, només vull conduir una estona, deixar la ciutat enrere, i veure on em porten aquestes tres cigarretes que em queden.